

EL LLENGUATGE

13/VIII/1971

Us preguem que us hi fixeu

En la correspondència redactada en català resulta encara ben freqüent de llegir oracions com ara les següents: Li prego m'acleari aquest punt. Us agrairia em fésiu el favor de dir-m'ho. Us demanem ens ho vulgueu confirmar. En totes aquestes oracions podem notar una mateixa falta: l'omissió del mot conjuntiu que, amb el qual s'ha d'introduir l'oració subordinada que representa el complement directe de la principal. (Per això, d'aquestes oracions introduïdes amb la conjunció que, en diem oracions completives.) La construcció correcta, doncs, hauria d'ésser la següent: Li prego **QUE** m'acleari aquest punt. Us agrairia **QUE** em fésiu el favor de dir-m'ho. Us demanem **QUE** ens ho vulgueu confirmar.

Aquesta falta és típica del llenguatge epistolar, en frases de petició, de sol·licitació. Intentant de determinar una característica de les oracions —si no de totes, de les més corrents—, en què s'omet el mot d'enllaç que, potser podríem assenyalar el fet que el subjecte (usualment sobreentès) de l'oració subordinada, correspon al complement indirecte, explícit o intencional, de la principal. Així, en una oració com Et demano (que) m'ho facis saber, el subjecte sobreentès (tú) de l'oració subordinada (m'ho facis saber), correspon al complement indirecte (et), de la principal (demano).

La influència del castellà, que observa en aquest punt una gran tolerància, i, especialment, encara que sigui indirecta, de l'anglès i del llenguatge telegràfic, ens ha dut a aquesta ommissió indeguda. És convenient, però, de resistir a aquesta influència, els resultats de la qual no tenen cap més justificació.

ALBERT JANE